

RAQUEL RICART I LEAL

(Bètera, 1962)

Esriptora, autora de nombroses novel·les traduïdes a diverses llengües, i per les quals ha rebut un grapat de premis i reconeixements.

Mapa

Hi ha una dona gran, vora una estufa de llenya, que escriu en una llibreta de ratlles. Es diu Nora.

Hi ha una dona que escriu sobre aquesta dona gran que escriu vora l'estufa de llenya en una llibreta de ratlles. És l'escriptora.

Hi ha encara una altra dona que escriu sobre l'escriptora que escriu sobre aquella dona gran que escriu vora l'estufa en una llibreta de ratlles. Soc jo.

Hi ha una dona que escriu.

Voldria començar pels orígens. Explicar d'on vinc, com fou l'embaràs de ma mare, quines foren les circumstàncies del meu naixement. Voldria dibuixar un arbre familiar exuberant, esponerós, a rebotar de branques que representaren germans, cosins, cosins germans i cosins primers, oncles, ties, avis, besavis, rebesàvies. Voldria un avi mariner, una iaia poeta, un oncle ferrer i una tia que s'haguera escapat de casa per buscar la seua llibertat. Voldria començar amb una cosa així. Però m'ho hauria d'inventar tot de cap a cap, perquè l'única cosa que sé, l'única que m'explicaren és que algú em deixà a la porta de l'asil on cresquí. Segons que em contà sor Elisa, quan m'arreglegaren encara no m'havia caigut el melic i portava les restes del cordó umbilical pessigades amb una agulla d'estendre tacada de sang seca i de pelletes tendres. Devia fer unes quantes hores que havia nascut. A tot estirar, un parell de dies. El bolquer que em vestia era un llençol vell i, amb la mateixa agulla d'estendre que pinçava les restes d'aquelles venes embolicades de greix que m'havien nodrit i m'havien mantingut unida a ma mare, hi havia enganxat un paperet que deia NORA i feia esment del Marroc. I prou.

Per desgràcia, les monges no en guardaren res, de tot allò. Ni el paperet, ni l'agulla, ni el llençol. Jo hauria volgut que ho conservaren, tindre alguna cosa que hagueren tocat les seues mans, les mans de la mare que em gestà i em parí. Crec recordar que la monja havia dit que el llençol era vell, però net, no sé si per a concedir a la mare la dignitat de «pobres, però nets».

Segurament que l'escriptora hauria dit que eixe començament era tan bo com qualsevol altre i que, literàriament, potser tenia més força i tot. Però jo canviaria amb molt de gust eixa força per un arbre. Un arbre vell, ancestral, com les garroferes del tros de la senyora Heloïsa, posem per cas, a caramull de branques on, tal vegada —i dic solament tal vegada, perquè he vist moltes coses en les famílies— em podria arrececar i on tot de cosines i germans, nebots i renebots em farien costat, ara que se m'acosta la mort.

Fragment d'*El dit de Déu*